

Rose

ห้องฟ้าไร้เมฆ 1

Cloudless Sky

클라우드리스 스카이

모아이 โมอาอี

เขียน

RTSha

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เคยอยากมีพลังวิเศษอย่างการเหาะได้ หรือมีพลังกำลังแข็งแกร่งกว่าใครไหม

หากสิ่งนั้นมาพร้อมความรับผิดชอบแสนยิ่งใหญ่ ที่อาจพรากชีวิตให้ดับสูญได้ทุกเมื่อ ยังจะอยากมีพลังพิเศษอีกหรือเปล่า

โซรัมได้รับพลังพิเศษที่สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ จากเด็กคนหนึ่งที่ถูกครอบครัวยุติกรรมแล้ว กลายเป็นผู้พิทักษ์อันดับต้นๆ ของประเทศ ซึ่งมีหน้าที่คุ้มครองประเทศเกาหลีใต้ให้รอดพ้นจากภัยพิบัติของรอยแยกที่ไม่รู้จุดกำเนิด

ชีวิตเขาเหมือนจะดีขึ้นในทุกด้าน แต่ไม่มีใครรู้ว่าเขาย้อนเวลากลับมาสี่ครั้งแล้ว และทุกครั้งจุดจบก็เป็นแบบเดิม นั่นคือฮันแทฮุนสละตัวเองตายแทนเขา ซินโซรัมไม่เข้าใจสักนิดว่าอีกฝ่ายทำแบบนี้ทำไม และไม่รู้ว่าจะเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่ทำให้เขาเป็นหนี้ชีวิตฮันแทฮุนไม่รู้จบได้อย่างไร

ชีวิตที่สี่ของซินโซรัมจะมีวิธีใดทำให้เขาหลุดพ้นจากวังวนนี้หรือไม่ มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

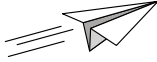
Rose

A composite image featuring a dark, starry night sky as the background. A bright, multi-pointed star with a central glow and radiating lines is positioned in the upper center. Below the star, the text "Cloudless Sky" and "บทที่ 1" is displayed in white. At the bottom of the image, a city skyline is visible, with several tall buildings illuminated and their lights reflecting on a body of water in the foreground.

Cloudless Sky

บทที่ 1

0

Prologue

ความปรารถนาอันแรงกล้าทำให้เกิดปาฏิหาริย์

ความศรัทธาที่มั่นคง สัญชาตญาณในการเอาชีวิตรอด ความโลภ ที่เห็นแก่ตัว ความเสแสร้ง และการเสียสละ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตามแต่ มนุษย์ จะมุ่งหน้าไปตามความปรารถนาและมักพยายามไขว่คว้ามันมาเหมือนเป็น พระเจ้า ทุกสิ่งที่กล่าวกันว่าสวรรค์มาโปรด สุดท้ายจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ หากปราศจากความปรารถนาอันแรงกล้า

อย่างไรก็ตาม ปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่พรสำหรับทุกคน เพราะ ท้ายที่สุดแล้ว มนุษย์ก็ไม่สามารถกลายเป็นพระเจ้าได้นั่นเอง
โครม...

ตึกสูงเอนและพังลงมา เสียงร่วงหล่นของมันพังราวกับเสียงผีเท้า แห่งภัยพิบัติใหญ่ที่กำลังใกล้เข้ามา อาคารใจกลางเมืองหลายลงมาทำลาย อาคารโดยรอบเป็นทอดๆ ด้านหลังฝุ่นที่บดบังการมองเห็น ตัวกลายพันธุ์ ซึ่งมีจำนวนมากว่าผู้รอดชีวิตถึงสิบเท่ากำลังเข้ามาใกล้เรื่อยๆ

ภัยพิบัติระดับศูนย์ครั้งที่สี่เกิดขึ้นในเกาหลี่ใต้ ปฏิบัติการปราบปราม รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่ล้มเหลว

ห้องฟ้าเป็นสีฟ้าสดใสนแวบตา รอยแยกขนาดใหญ่ลากยาวจาก ห้องฟ้าไปจนถึงพื้นดิน ตัวกลายพันธุ์ทะลักออกมาจากรอยแยกสีดำราวกับ กำลังเยาะเย้ยให้กับความพุ่มเทในการต่อสู้และการป้องกันช่วงสองวัน ที่ผ่านมา

“แม่ ตั้งแต่นี้ไปทำซัปปะ¹ที่แม่ชอบกินกันนะ ทำแล้วกินมันให้หมดเลย หนูจะอดทนไว้จนกว่าจะถึงตอนนั้นเอง”

โซรัมที่ได้ยินเสียงคุยโทรศัพท์อยู่ข้างๆ เงยหน้าขึ้น

“...รักนะ” หลังวางสายด้วยประโยคสุดท้าย อายองก็กำโทรศัพท์มือถือนิ่งแน่นแล้วโยนทิ้งไปด้านข้าง ถึงอย่างไรเธอก็ไม่มีเวลาได้ดูมันอีกแล้ว

อายอง ผู้พิทักษ์ที่ปีนี้เพิ่งอายุยี่สิบปี บังคับมือตัวเองให้จับอาวุธอีกครั้ง น้ำตาไหลลงมายังคางที่สั่นเทา เธอยังเด็กเกินไปที่จะเข้าใจเย็นยอมารับสถานการณ์ซึ่งไม่เหลือแม้แต่ความหวัง

“อ้ากกกก!”

“ทำไม ทำไม่มันถึงใหญ่ขึ้นล่ะ! ทำไมกัน! กินคนไปตั้งเยอะตั้งแยะแล้ว!”

“จะ...ฉันยังไม่อยากตาย! เวิร์ธ! ฉันยังอยากมีชีวิตอยู่...อีก...”

ไม่ใช่เพียงอายองเท่านั้น แต่เสียงคร่ำครวญของผู้คนที่ต่อสู้และอดทนเพื่อความหวังจนถึงที่สุดดังลั่นไปทั่ว เมื่ออายองได้ยินเสียงเหล่านั้น เธอก็ออกแรงกัดฟันจนกรามสั่นเล็กน้อย ในเวลานี้คนเดียวที่ไม่เปลี่ยนสีหน้าเลยคือโซรัม เขายืนอยู่ข้างอายองและก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

“ผู้พิทักษ์อายอง”

“...อะ หัวหน้า”

“ถอยหลังไปครับ ไปอยู่ด้านหลังสุดเลย”

หากอยู่ด้านหลังก็ออกจากแนวรบได้ง่าย มีผู้พิทักษ์จำนวนไม่น้อยหนีออกจากที่เกิดเหตุไปแล้ว ถ้าอายองกลับบ้านตอนนี้ เธอจะได้ใช้เวลาช่วงสุดท้ายกับครอบครัวอันเป็นที่รัก ถือเป็นภาระที่จ่อมปลอมครั้งสุดท้ายของคนที่ไม่ได้ทำหน้าที่อย่างเหมาะสมมาหลายปี

ตามที่คิดไว้ อายองมองเขาด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่า ‘คนคนนี้จริงๆ มาพูดอะไรของเขาเนี่ย’ ถึงอย่างนั้นชินโซรัมก็จับดาบและก้าวไปข้างหน้าเรียบร้อยแล้ว

¹ซัปปะ หรือจับแซ เป็นอาหารที่ทำโดยการคลุกเคล้าเส้นเส้นกับผักหลายๆ ชนิด และเนื้อหั่นชิ้นเล็กที่ผัดให้เข้ากัน

ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยบาดแผลพอกๆ กับอาวุธในมือที่เต็มไปด้วยเลือดและฝุ่น ฝูงตัวกลายพันธุ์เดินกะโผลกกะเผลกเข้ามาใกล้ ทว่าโซรัมกลับเพิ่มความเร็วในการเข้าหาสัตว์ประหลาด

สิ่งแรกที่สังเกตเห็นได้คือตัวกลายพันธุ์ที่มีรูปร่างเหมือนแพะ มันมีเขาสีดำทั้งตัวรวมถึงใบหน้า ตัวกลายพันธุ์ของรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่เป็นสัตว์ใหญ่ยักษ์ที่ถูกเปลี่ยนรูปร่างจนแปลกประหลาด โซรัมคิดขณะชักดาบ

คราวนี้คงได้ตายที่นี้สินะ

...คึดดดด...!!

ตัวกลายพันธุ์ที่โดนฟันตรงสี่ข้างกริ๊ดร้อง ดาบเหวี่ยงออกไปฟันลำตัวของมัน มีหมอกสีน้ำเงินซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของพลังที่เขาครอบครองก่อตัวขึ้นรอบๆ ดาบ จากนั้นก็ฟันเข้าที่หลังใบหู

ฉิบ!

...คึดดดดด...!

บริเวณบาดแผลฉกรรจ์ของตัวกลายพันธุ์ที่ตายกลายเป็นเถาสีดำ ซึ่งค่อยๆ กระจายและสลายไปในที่สุด แต่มันก็เป็นเพียงหนึ่งในตัวกลายพันธุ์นับหมื่นที่หลั่งไหลออกมาจากรอยแยก พวกมันประมาณสิบกว่าตัวเข้ามาล้อมโซรัม บนท้องฟ้ายังมีตัวกลายพันธุ์หลากหลายสายพันธุ์กำลังลงมา

โซรัมก้าวไปข้างหน้าอีกหนึ่งก้าว เขาฟันขาของวัวตัวใหญ่ที่มีขนาดเท่าอาคารหนึ่งชั้น ในจังหวะที่ตัวกลายพันธุ์โอนเอนก็ถูกตัดหัวทิ้ง

ร่างกายของเขายังเคลื่อนไหวได้เป็นอย่างดี เขาเอี้ยวตัวไปด้านหลังและฟันร่างของตัวกลายพันธุ์ตัวใหม่ แผ่นหนังที่หนากว่าความยาวดาบถูกฉีกฉีกทิ้ง ก่อนที่เจ้าตัวนี้จะเหลือแต่ซาก เขาก็หันไปโจมตีตัวกลายพันธุ์ตัวแล้วตัวเล่าเรื่อยเรื่อยแล้ว

ขณะที่โซรัมเคลื่อนตัวไปด้านหลังมากขึ้น พวกตัวกลายพันธุ์ที่รูกืบไปก่อนหน้านั้นก็หันกลับมา ตาแดงก่ำนับสิบดวงของพวกมันฉายภาพมนุษย์คนหนึ่งซึ่งตัวเล็กกว่ามาก

สัตว์ร้ายที่ไม่รู้ว่าคือตัวอะไรน้ำลายไหลและรีบพุ่งเข้าหาลำคอของเขาอย่างฉับพลัน

เครื่อง!!!

พื้นที่ยื่นมาตรงหน้าถูกดาบกันเอาไว้ ทว่าเขาไม่สามารถชดชวกรงเล็บของตัวกลายพันธุ์ตัวอื่นที่เข้ามาด้านหลังในเวลาเดียวกันได้

“อ๊ก อีกล...”

เลือดกระเซ็นลงพื้น ไหลซ่ายที่โดนโจมตีขยับไม่ได้ อาจเป็นเพราะกล้ามเนื้อฉีกขาด

โชคดีที่ดาบยังอยู่ในมือขวา โซรัมกัดฟันแน่นและขยับดาบ เขาใช้ดาบฟันปากที่อ้ากว้างของตัวกลายพันธุ์ ก่อนจะหันกลับไปโจมตีสัตว์ประหลาดอีกตัวซึ่งมีเลือดเประอยู่บนกรงเล็บ เลือดสาดกระเซ็นไปทุกที่ที่โซรัมเคลื่อนไหวตัวราวกับกิ่งไม้ที่ร่วงหล่นในช่วงต้นฤดูหนาว โซรัมยังคงกวัดแกว่งดาบต่อไปโดยไม่สนใจร่างกายที่ห้อยร่องแรงของตัวเอง

ต่อสู้กับพวกตัวกลายพันธุ์จนถึงที่สุด และถูกพวกมันฉีกเป็นชิ้นๆ จนตาย ณ ที่แห่งนี้

โซรัมมีกลางสังหรณ์ว่านี่คือช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต

เขายังคงต่อสู้ในแนวหน้าเพียงลำพัง ยังมีผู้พิทักษ์เหลืออยู่บ้างในสนามรบนี้ แต่ไม่มีใครกล้าเข้ามาใกล้

ซินโซรัมเป็นผู้พิทักษ์ระดับหัวหน้าที่ชอบใช้อำนาจตามใจตัวเองแทนที่จะยืนอยู่แนวหน้าในฐานะผู้บังคับบัญชา ในชาตินี้ เขาพยายามสกัดกั้นรอยแยกด้วยวิธีนั้น ทว่าสุดท้ายก็ล้มเหลว แต่เนื่องจากมันเป็นความผิดพลาดของตัวเขาเอง จึงไม่มีสิทธิ์หรือมีเหตุผลใดให้ต้องรู้สึกแย่กับสถานการณ์นี้

ติ๋ง ติ๋ง ติ๋ง ติ๋ง...

เสียงฝีเท้าหนักดังพร้อมพื้นสั่นสะเทือน ทุกครั้งที่ฝ่าเท้าใหญ่ย่ำลงพื้นยางมะตอยก็แตกกร้าว เมื่อโซรัมที่เคยจัดการกับตัวกลายพันธุ์ตัวอื่นมาแล้วเงยหน้ามอง ก็พบว่าตัวกลายพันธุ์ตัวใหญ่จนยากที่จะคาดเดารูปร่างได้กำลังจางกรงเล็บของมัน เเงด้าทอดลงมาเหนือศีรษะเขาอย่างรวดเร็ว

โฮกกกก!!!

“อ้าก!”

สัตว์ร้ายที่ไร้สติปัญญาอันโหดร้ายและไม่ยอมฆ่าโซรมให้ตายในครั้งเดียว มันบดขยี้ขาข้างหนึ่งของเขาจนละเอียด ส่วนล่างจากต้นขาลงไปถูกฉีกด้วยพลังกำลังซึ่งไร้ความปราณี

“อา อีกร...ฮะ...”

ความเจ็บปวดอันน่าเหลือเชื่อทำให้ประสาทสัมผัสเป็นอัมพาต โซรมรู้ว่าความตายอยู่ใกล้แค่เอื้อม รอยยิ้มสิ้นเทาแตกต่างจากสีหน้าที่ซีดเผือดปรากฏขึ้น ตอนนี้เขาไม่สามารถขยับตัวได้แม้แต่ก้าวเดียว เขาต้องตายจากการโดนโจมตีครั้งต่อไปแน่นอน

“หะ...หัวหน้าชิน! เป็นอะไรมากไหมครับ!”

“อย่าเข้ามาใกล้!”

โซรมใช้ความเร็วที่เหลือตะโกนออกไป ผู้พิทักษ์ที่กำลังเข้ามาชะงัก

“ไปให้พ้น! อย่ามาทางนี้ ฉันจะฆ่ามันให้ตายด้วยมือของฉันเอง!”

เขาตะโกนอย่างเดือดดาล เนื่องจากเป้าหมายที่จะสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่ลึกลับเหลว ดังนั้นจะให้ใครเข้ามาใกล้ไม่ได้ทั้งนั้น อย่างน้อยก็เพื่อไม่ให้เกิดจากจบแสนโหดร้าย

ฝุ่นหนาตลบจนมองไม่เห็นด้านหน้า เขาดำปรากฎขึ้นด้านหลังหมอกมัวสีเหลืองอีกครั้ง สถานการณ์ที่ความตายอยู่ตรงหน้ามักดำเนินไปอย่างเชื่องช้า โซรมมองเห็นร่างนั้นเต็มสองตา

หากเขาตายไปคนเดียวแบบนี้ อย่างน้อยก็สามารถหลีกเลี่ยงจากจบสุดท้ายที่โหดร้ายได้

ยั่วว่าหากตายเพียง ‘คนเดียว’

เพื่อให้เป็นเช่นนั้น โซรมจึงส่งตัวเองไปด้านหลังของพวกตัวกลายพันธุ์และจงใจส่งคนในทีมอีกคนซึ่งไม่ใช่ಾಯงไปที่อื่น ตอนนี้ทุกอย่างพร้อมแล้วในวินาทีสุดท้าย โซรมค่อยๆ หลับตาลง และ...

พลั๊ก!

ใครบางคนผลักโซรมไปด้านข้าง ร่างที่เอนไปแล้วครึ่งหนึ่งล้มไปข้างหลังอย่างไม่อาจต้านทานได้

โซรมถูกผลักลงไปถึงคลุกฝุ่นบนพื้น เขายกศีรษะขึ้นอย่างยาก

ลำบาก ในเวลาเดียวกันเสียงโอดครวญท่วมต่ากว่าเสียงของโซรัมก็ดังขึ้น

“...แค็ก”

จุดที่โซรัมเคยยืนอยู่ปรากฏร่างของชายคนหนึ่งที่กำลังตัวส่วนบนโดนกรงเล็บของตัวกลายพันธุ์แทงทะลุจนเลือดทะลัก

“ทำไม...”

ตาที่แดงก่ำของโซรัมเบิกกว้าง เขากันคนไม่ให้เข้ามาใกล้บริเวณนี้แล้วแต่ทำไม

“ฮันแทฮุน”

ทำไมถึงเป็นนายอีกแล้ว

ความลึนหัวงุดขึ้นบนใบหน้าของโซรัมเป็นครั้งแรก มันเป็นฉากจบเลวร้ายที่สุดที่เขาคาดคิดไว้

“ไม่...ไม่นะ!”

โซรัมคว้าเศษซากของปูบนพื้นเพื่อพยุงตัวคลานและยื่นมือออกไป แม้จะดูน่าสมเพช แต่การโจมตียังต้องดำเนินต่อ กรงเล็บแหลมคมที่เจาะทะลุร่างของฮันแทฮุนถูกดึงกลับไป และเหวี่ยงเข้าหาเขาอีกครั้ง ชั่วครู่หนึ่งนัยน์ตาสีดำของฮันแทฮุนก็จ้องมาที่โซรัม

“หะ...หัวหน้าชิน”

และโซรัมรู้ว่าริมฝีปากเปื้อนเลือดของฮันแทฮุนจะพูดอะไรต่อ

“อย่า!”

ไม่ว่าโซรัมจะร้องคร่ำครวญแค่ไหน ริมฝีปากของอีกฝ่ายก็เอ่ยคำเดียว กับภาพในความทรงจำของเขา ถึงรูปแบบการตายจะแตกต่างกัน แต่คำพูดที่แทฮุนทิ้งไว้ให้ตัวเขายังเหมือนเดิมเสมอ

“คุณต้องมีชีวิตอยู่”

เงาเม็ดกลืนกินฮันแทฮุน ใบหน้าที่ก่อนหน้านี้มองเห็นได้ชัดเจน ร่างกายที่เต็มไปด้วยบาดแผล รวมถึงขาที่อยู่ในชุดต่อสู้สีดำ ทันทีที่คนตรงหน้าพูดจบ เลือดก็สาดกระเซ็นจากจุดนั้นมาโดนหน้าของโซรัม

“ไม่นะ...”

ร่างของฮันแทฮุนหลุดลงกับพื้น เลือดที่ไหลออกจากร่างกลายเป็น

แอ่งน้ำสีแดงเข้ม ของเหลวสีแดงข้นไหลไปตามพื้นจนมาโดนแขนของโซรัม ที่ยื่นออกไป มีเพียงดวงตาที่ปิดสนิทเท่านั้นที่มองเห็นได้ชัดเจนในกองเลือดเนื้อซึ่งแทบไม่เหลือรูปร่างเดิม เขาไม่หายใจหรือเคลื่อนไหวอีกแล้ว อันแทอนเสี่ยงชีวิตจนตัวตายเพื่อช่วยชินโซรัม

เป็นแบบนี้อีกแล้ว

“ไม่ละ ไม่ละ! แม่เอ๊ย อันแทอน! อย่าเป็นแบบนี้! อย่าตายก่อนฉัน! อันแทอน!”

แน่นอนว่าไม่มีคำตอบกลับมา โซรัมส่งเสียงร้องขณะจับก้อนปูนที่ถูกย้อมไปด้วยเลือด

“อะ...ไ้อ้านี้! ทำไม! เวรเอ๊ย ทำไมถึงทำกับฉันแบบนี้อีกแล้ว! ไม่! ไม่ละ!”

เลือดบนแก้มไหลลงมาเหมือนน้ำตา ไม่ว่าโซรัมจะตะโกนจนเส้นเลือดตรงคอปูดขึ้นมาขนาดไหน ก็ไม่มีคำตอบจากอันแทอนที่ตายไปแล้ว

“อา อ่า...”

โซรัมมองจุดที่อีกฝ่ายตายด้วยสายตาว่างเปล่า ตอนที่อันแทอนถ่วงเวลาไว้ให้ โซรัมเลือกที่จะวิ่งหนีไปก็ได้ แต่ถึงแม้จะบอกให้มีชีวิตอยู่ต่ออีกนิด จุดจบก็ถูกกำหนดไว้แล้ว

ผู้พิทักษ์คนอื่นๆ พยายามเข้ามาช่วยโซรัม ทว่าเขาก็ใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายผลักทุกคนออกด้วยความโกรธแค้น แล้วก็นั่งอยู่ตรงนั้นพร้อมสายตาเลื่อนลอย

“ไว้เจอกันใหม่นะ ไ้อัหมมาบ๊า”

คำพูดที่เขาพ่นออกมาพร้อมกับอดกลั้นกลายเป็นคำพูดสุดท้ายของตัวเอง เมื่อตัวกลายเป็นธุ๋อีกตัวได้กลืนเลือดจึงเดินเข้ามาใกล้และยกเท้าขึ้นร่างเขาถูกบดขยี้ยู่ใต้เท้าของมัน โซรัมเสียชีวิต ณ ที่แห่งนั้น ขณะจ้องศพของอันแทอน

2024.08.07

สาธารณรัฐเกาหลี การสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สาม

.

.

2025.10.15

สาธารณรัฐเกาหลี การอุบัติของรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่
ประกาศอพยพประชาชนฉุกเฉินในเขตชงพากู

2025.10.17

เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ ผู้พิทักษ์อันแทฮุน (ระดับหนึ่ง) เสียชีวิต
หัวหน้ากอง ผู้พิทักษ์ชินโซรัม (ระดับหนึ่ง) เสียชีวิต
ทั่วกรุงโซลกลายเป็นดินเจียน²

2025.10.19

เกิดดินเจียนขึ้นทุกที่ยกเว้นบางพื้นที่ในเขตมหานคร
การอุบัติของรอยแยกขนาดใหญ่ในเมืองพูซาน

2025.10.21

NCRO องค์กรความร่วมมือแห่งชาติเพื่อบรรเทาภัยพิบัติรอยแยก
ประกาศละทิ้งการช่วยเหลือสาธารณรัฐเกาหลี

2025.10.2...

---...---

.

.

...

² ดูกัดดิน แต่ปัจจุบันใช้ในความหมายที่ว่า เป็นพื้นที่พิเศษเพื่อทำการกิจใด
ภารกิจหนึ่ง

.
. .
20...---
---...
2015...
...---
2014.02.07
สาธารณรัฐเกาหลี การสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สอง (รอบที่
สอง...)
. .
2014.02.07
สาธารณรัฐเกาหลี การสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สอง (รอบที่
...)
2014.02.07
สาธารณรัฐเกาหลี การสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สอง (รอบที่สี่)

“มีลูกตั้งสามคน ถึงเคยคิดว่าน่าจะมีคนหนึ่งไม่เต็มเต็ง แต่ถ้ารู้ว่าจะเป็น
ลูกคนที่สาม ก็คงมีแค่สองคนไปแล้ว จี”

เสียงต่าง ๆ เริ่มดังขึ้นและวนซ้ำไปมาเหมือนลำโพงพัง เสียงเมื่อครู
คือเสียงที่โซรัมเคยได้ยินตอนเขาอายุประมาณหกขวบ

ชินโซรัมเป็นลูกชายคนที่สามของชินซองแท สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
เขตดงอุณกู กรุงโซล โซรัมได้ชื่อว่าเป็นเด็กสมองช้า สมาชิกครอบครัว
ของสภาผู้แทนราษฎรที่ประสบความสำเร็จมาด้วยความยากลำบากไม่เข้าใจ
ความเร็วในการเรียนรู้ของโซรัม มีเหตุผลอะไรที่ทำให้เด็กเติบโตมาเป็น

แบบนั้นในสภาพแวดล้อมที่เพียบพร้อมและสมบูรณ์ทุกอย่าง ดังนั้นพ่อแม่จึงแก้ไขเรื่องสมองช้าของเด็กด้วยการบังคับกดดัน ถ้าผลออกมาไม่ดีก็จะต้อนให้เข้ามูม เมื่อถึงจุดหนึ่งมูมมอมของพวกเขาก็เปลี่ยนจากแค่รู้สึกไม่พอใจและถือไม่เรียวชู้ มาเป็นการมองภาระที่น่ารำคาญ

เพราะทัศนคติของพ่อแม่เป็นแบบนี้ พวกพี่ๆ จึงไม่ต่างกัน โซรัมเติบโตมาในฐานะน้องคนสุดท้องที่อ่อนแอสุด และใครจะทำอะไรใส่เขาก็ได้ ต่อให้ทำอะไรมากก็จะถูกพรากไปและโดนปฏิบัติเหมือนคนไร้ค่า

“ซินโซรัม โดนตีไปทีเดียวยังร้องไห้เลยนั่นหรอ ถ้ารีบโผล่หน้ามาตอนที่บอกให้มากก็ไม่โดนตีแล้ว”

“ทำไมถึงเรียกแกมานั่นหรอ วันนั้นแกทำอะไรมาละ เซเบ็ตดน³ มันทำไมนัก ดูมัน ไอ้เวอร์ ดูมันมอม ไปฟ้องแมลี ฟ้องเลย”

“เฮ้อ เชื้อฟ่งที่เขาหน้อยเถอะ เรื่องแค่นี้ต้องมาบอกฉัน ทั้งๆ ที่แกทำอะไรไม่เคยดีสักอย่าง แต่ก็ยังโลกมากอีก ทำบ้านวุ่นวายไปกันใหญ่”

ท่ามกลางความใจร้ายและความเย็นชาเหล่านั้น โซรัมก็เติบโตขึ้นจนอายุได้สิบแปดปี

ในปีนั้น วงจรการเกิดรอยแยกภายในประเทศซึ่งเชื่อกันว่าเสถียรมานานหลายปีถูกทำลายลง หลังเกิดการอุบัติของรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งแรกเมื่อสามปีที่แล้ว รอยแยกก็ปะทุขึ้นพร้อมกันทั่วประเทศอีกครั้ง

ทั่วประเทศถูกสัตว์ประหลาดน่ากลัวที่ปรากฏตัวผ่านรอยแยกสีดำโจมตี ผู้ที่รู้จำนวนไม่มากที่ถูกส่งไปสกัดกั้นพวกมันต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยวและกลายเป็นวีรบุรุษ อย่างน้อยตอนดูการถ่ายทอดสดเหตุการณ์เหล่านี้พวกพี่ชายก็ไม่ได้รับกวนเขา ดังนั้นโซรัมจึงสามารถจดจ่อกับหน้าจออยู่ตรงมูมห้องได้

ขณะดูการต่อสู้ของเหล่าฮีโร่พร้อมหัวใจที่เต้นแรง ก็คล้ายว่ามีความปรารถนาบางอย่างเกิดขึ้น

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ซินโซรัมก็กลายเป็นผู้ต้นรู้ระดับหนึ่ง

³ เงินที่ได้รับเมื่อการระงับอาวุธในวันขึ้นปีใหม่

“รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สองที่มีพลังทำลายล้างจนเห็นเพียงความสิ้นหวังไปจนถึงตอนสุดท้าย ถูกสกัดกั้นโดยเจ้าหน้าที่สำนักงานใหญ่ด้านภัยพิบัติและความปลอดภัย พวกเขาคือผู้ตื่นรู้ซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมปลายสามคนเป็นผู้ที่ปกป้องพลเมืองทั่วทั้งเมืองราวกับว่าสวรรค์มาโปรด พวกเขาตื่นรู้ในเวลาที่เกิดวิกฤตพอดีค่ะ”

“ใช่แล้วครับ ทั้งสามคนคือ ซอมินกิ นักเรียนโรงเรียนมัธยมออรอง⁴ เมืองพูซาน คิมกาอิล นักเรียนโรงเรียนมัธยมนมดงในเมืองยั้งจูซี จังหวัดคยองกีโด และชินโซรัม นักเรียนโรงเรียนมัธยมภาษาต่างประเทศคยองกรุงโซล นำแปลกที่พวกเขาเป็นนักเรียนมัธยมปลายชั้นปีที่สองซึ่งมีอายุเท่ากัน และคาดว่าจำนวนผู้คนที่นักเรียนทั้งสามช่วยชีวิตไว้เกินหนึ่งหมื่นคนเลยครับ”

“ในบรรดานักเรียนเหล่านี้ ชินโซรัมกำลังเป็นประเด็นที่น่าจับตามอง เพราะเขาเป็นลูกชายคนที่สามของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชินซองแทคะ”

สถิติที่เลื่อนรางค่อยๆ พื้นคืบ เมื่อมองลงไปเขาก็เห็นชุดคนใช้พันอยู่รอบตัว แขนขาของเขาสั้นกว่าตอนสวมชุดต่อสู้ขณะอยู่ตรงหน้ารอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่ ความทรงจำทั้งหมดกลับเข้าที่เข้าทาง และสถานการณ์ก็กระจ่างขึ้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่โซรัมประสบกับเหตุการณ์แบบนี้

เขารู้อยู่แล้วว่าบริเวณใต้บนร่างกายตัวเองที่เจ็บปวด แขนขวา ขาขวา และหลังฉีกขาด ทันทีที่ชินโซรัมวัยสิบแปดปีตื่นรู้พลัง เขาก็ออกไปช่วยเหลือผู้คนโดยไม่พักแม้แต่วินาทีเดียว เด็กที่ถูกปฏิบัติเหมือนคนโง่มาทั้งชีวิตกลายเป็นฮีโร่ และเขาก็รู้สึกตื่นเต้นมาก

เขาไม่เคยแม้แต่ฝันว่าจะได้กลับมาในช่วงเวลานี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ดังนั้นเขาจึงใช้ร่างกายอย่างเต็มที่

⁴อ่านว่า ออ-ระ-ยง

“ท่าน สส.ชินชองแท ปกติลูกชายของท่านเป็นคนแบบไหนหรือครับ”

“โซรัมลูกผมเนี่ย เขาเป็นเด็กร่างกายอ่อนแอและจิตใจอ่อนโยนตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วครับ ผมไม่เคยคิดว่าเขาจะต้องมาแบกภาระอันหนักหนาสาหัสในการเป็นผู้ต้นรู้ ร่างกายยิ่งอ่อนแออยู่ด้วย จะเจ็บอะไรตรงไหนหรือเปล่า ทั้งผม ทั้งภรรยา และพี่ ๆ ของโซรัมกังวลกันตลอดเลยครับ...เฮ้อ ยิ่งมาเห็นเขาบาดเจ็บจนเป็นลมหมดสติแบบนี้ นอกจากภูมิใจแล้ว ใจคนเป็นพ่อก็ยิ่งแตกสลายครับ”

“ครับ ตอนนี้น่าท่านคงจะเป็นกังวลมากเลยนะครับ...เอ่อ ผู้กำกับครับ เหมือนโซรัมจะฟื้นแล้วนะครับ”

“กล้อง ถ่ายไปตรงเตียงทางนั้น ชุมนักเรียนโซรัมด้วย”

“นักเรียนโซรัม ได้ยินไหมครับ”

คำว่านักเรียนโซรัมตอกย้ำสถานการณ์ปัจจุบัน ถ้าโซรัมอายุสิบแปดปี คงไม่มีใครเรียกเขานักเรียน พูดอีกอย่างคือตอนนี้เขาดูเป็นเด็กในสายตาของคนอื่น

ชินโซรัมกลับสู่อดีตอีกครั้ง

“หัวหน้าชิน คุณต้องมีชีวิตอยู่”

เสียงที่ได้ยินในช่วงเวลาแห่งความตายยังดังก้องอยู่ในหัว เป็นเสียงที่อยากจะซุดสมองเพื่อลบทิ้งถ้าทำได้

“นักเรียนโซรัม เราขอสัมภาษณ์หน่อยได้ไหมครับ”

“โซรัม พ่อรู้ว่าลูกเหนื่อย แต่มีหลายคนสนใจในตัวลูกมาก พ่อภูมิใจในตัวลูก...”

“อ้าก! ไ้อ้บ้า เวเอ๊ย!”

“...หืม”

“ทำไมต้องเข้าไปยุ่งด้วย ทำไมต้องมาตายก่อนทุกครั้งเลย แม่เอ๊ย! เว! ใครขอให้ช่วย! ทำไมถึงต้องช่วยฉันตลอดเลย ทำไม!”

เขาปล่อยหมดสองข้างลงบนเตียงราวกับระบายความโกรธและกดดันกรอด

“ไ้อ้บ้า ถ้าอยากตายมากก็ไปตายคนเดียวสิวะ!”

ทำไมต้องยกชีวิตให้คนที่ไม่ต้องการมันด้วย เสียงตะโกนที่เต็มไปด้วย
ความแค้นดังก้องท้องผู้ป่วย

“ท่าน สส.ครับ ไหนท่านบอกว่านักเรียน...โซรัม นิลัยเจียบขริม...”

นักข่าวยิ้มกระอักกระอ่วนเมื่อได้ยินคำสบถจากปากนักเรียนชายหน้าตาน่ารัก
ตอนนั้นเอง สส.ชินซองแท่ที่ตกใจจนตัวแข็งทื่อก็รู้สึกตัว

“มะ...ไม่ อาการของชินโซรัมท่าทางจะยังไม่ค่อยดี ปิดกล้องก่อนครับ
ออกไปให้หมด!”

“ฮันแทฮุน แม่ง ไอ้สารเลว...”

ทีมงานถ่ายทำและผู้เป็นพ่อที่กำลังส่งเสียงดังไม่ได้อยู่ในสายตา
โซรัมเลย สิ่งที่อยู่ในหัวของเขามีเพียงช่วงเวลาสุดท้ายของชาติที่แล้ว

ทำไม...ถึงสละชีวิตตัวเองเพื่อช่วยเขาตั้งสามครั้ง

หลังจากโซรัมตื่นรู้ตอนอายุสิบแปด คราวนี้เป็น ‘ครั้งที่สี่’ แล้วที่เขา
ต้องใช้ชีวิตต่อ

ในชีวิตที่ซ้ำซากอย่างไรเหตุผล โซรัมเป็นผู้พิทักษ์ภายใต้สังกัดรัฐบาล
ทุกครั้ง และทุก ๆ ครั้งก็ต้องได้พบชายที่ชื่อฮันแทฮุนในฐานะผู้พิทักษ์
เพื่อนร่วมงาน และยามสถานการณ์วิกฤตที่สุด เขาก็รอดชีวิตมาได้เพราะ
อีกฝ่ายใช้ชีวิตตัวเองเพื่อช่วยเหลือกัน

หลังจากนั้นเมื่อโซรัมถึงแก่ความตาย เขาจะกลับมาสู่ช่วงเวลานี้ ตอนที่
อายุสิบแปดปี

“...”

โซรัมนอนขดตัวอยู่ในชุดคนไข้เหมือนโดนอะไรทับไว้ เขาหลับตาแน่น
ในความมืดระหว่างเขากับแขน นอกหน้าต่างมีเสียงไซเรนดังต่อเนื่อง เพราะ
ช่วงเวลาที่เขาย้อนกลับมาเป็นช่วงที่เพิ่งสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สองได้

หลังจากนั้นประเทศเกาหลีใต้ก็สงบสุขอยู่หลายปี แต่ท้ายที่สุด
รอยแยกใหญ่ครั้งที่สามและสี่ก็อุบัติขึ้นอยู่ดี แม้ตอนนี้โซรัมจะยังเป็น
นักเรียนอยู่ แต่เมื่อถึงเวลานั้นเขาจะได้เข้าสังกัดสำนักงานปราบปราม
รอยแยกสำนักงานใหญ่ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ ในตำแหน่งหัวหน้ากอง
ผู้พิทักษ์

เขาที่อายุยี่สิบแปดกลับมาตอนอายุสิบแปดอีกครั้ง

ในช่วงเวลาที่ต้องตายไปอย่างไร้ความหมาย ความเสียใจย่อมผุดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ น่าแปลกที่เมื่อย้อนกลับมายังอดีตพร้อมความเสียใจเต็มเปี่ยม สิ่งที่น่าประหลาดกลับเป็นความหวัง หากได้ใช้ชีวิตในช่วงเวลาเดิมอีกครั้ง เขาคิดว่าจะสามารถทำสิ่งที่เคยทำได้ไม่ดีพอ สิ่งที่เคยทำพลาด หรือสิ่งที่เคยล้มเหลวให้ได้

เขาจะใส่ใจผู้พิทักษ์อายองที่เป็นเพียงนักเรียนให้มากขึ้น

จะไม่ปล่อยให้โชคมีนากับผู้อำนวยการแพคเกจชีวิตอย่างเปล่าประโยชน์ระหว่างเหตุการณ์ร่อยแฉกขนาดใหญ่ครั้งที่สาม

จะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมขึ้นทั้งก่อนและหลังเหตุการณ์ดันเจี้ยนไฟไหม้ที่ภูเขามุกฮันซาน

เขาจะไม่ปล่อยให้คิมกาอีลมีมิลทินและกุกวิพากษ์วิจารณ์จนต้องจบชีวิตตัวเอง

ช่วงเวลามากมายที่ผลลัพธ์อาจดีกว่านี้ได้ โทมัสเฝ้ารากับโคลนที่หนักอึ้งจนเขามองไม่ถึง

แต่ยิ่งเริ่มใหม่ซ้ำๆ ความหวังก็ยิ่งลดลง เขาเหนื่อยทั้งกายและใจเกินกว่าจะลุกขึ้นยืนพร้อมความมุ่งมั่นว่าครั้งนี้จะต้องสำเร็จ ตอนนั้นเมื่อต้องเผชิญกับช่วงเวลาเดิมเป็นครั้งที่สี่ โซรัมกลับไม่สามารถเงยหน้าขึ้นได้

“ล้มเหลวมาสามครั้งแล้ว...”

แล้วครั้งนี้จะแตกต่างออกไปไหม

ความสงสัยนี้ยิ่งเพิ่มน้ำหนักให้กับความหมดกำลังใจของเขา

“ชินโซรัม!”

ตอนนั้นเองประตูห้องผู้ป่วยก็เปิด สส.ชินซองแท่เข้ามาพร้อมใบหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ

“แกบ้าหรือเปล่า! พูดยาแยะๆ เหมือนฉันไม่เคยสั่งสอนต่อนักข่าวแบบนั้น! มองไม่เห็นหรือไงว่ามีกล้องอยู่!”

ทันทีที่ไม่มีใครจับตามอง ชินซองแท่ก็กลับมาที่ที่เดิม และเดินเข้ามาใกล้เตียงพร้อมเสียงฝีเท้าที่ฟังดูคุกคาม

“เวลาอยู่ต่อหน้านักข่าวทำตัวให้ดีๆ ด้วย ฉันบอกให้พวกเขาหลบคลิบไปแล้ว แต่ถ้ามองเรื่องนี้มันแพร่กระจายออกไป ก็ให้บอกว่าแกสับสน นึกว่าเห็นภาพหลอนที่มาจากรอยแยก เข้าใจไหม”

“...”

แม้ สส.ชินชองแทจะเดินเข้ามาด้วยอาการโกรธจัด แต่จริงๆ แล้วเขาไม่ได้อารมณ์เสียถึงขั้นนั้น ถึงอย่างไรหนึ่งในลูกของเขาก็กลายเป็นผู้ตื่นรู้ระดับหนึ่งที่ว่ากันว่าน่าทึ่ง หลังจากได้ยินข่าวนี้ หัวหน้าพรรคก็ถึงขั้นโทรศัพท์หาโดยตรง แต่เขาตั้งใจที่จะไม่แสดงออกมากนัก

ชินโซรัม ลูกชายคนเล็กเป็นคนประเภทที่จะหัดตัวและเอ่ยขอโทษอย่างหวาดกลัวหากถูกตะโกนใส่ ชินชองแทจึงตั้งใจจะใช้โอกาสนี้กำชับอีกฝ่ายอย่างหนักแน่นว่าจะยกโทษให้แค่ครั้งนี้ และให้ทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดเพื่อจะได้ไม่ทำผิดพลาดอีกในอนาคต

และมันต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน ทว่า...

โซรัมมอง สส.ชินชองแทซึ่งดูหนุ่มกว่าตอนที่เขาจำได้ครั้งล่าสุดพลางเปิดปากพูด

“ไม่ครับ ถ้าสืบตามาเห็นสถานการณ์แล้วร้ายหนักก็ต้องสบถอยู่แล้ว”

“อะ...ว่าไงนะ”

สามชาติที่ผ่านมาเต็มไปด้วยความเสียใจ แต่ด้วยโอกาสที่ได้รับมาซ้ำๆ เขาจึงแก้ไขบางสิ่งไปเรียบร้อยแล้ว

มีช่วงชีวิตหนึ่งที่เขาต้องดิ้นรนเพื่อให้ครอบครัวยอมรับ เขาเคยประสบกับความล้มเหลวและความเสียใจในเรื่องนี้มาก่อนแล้ว สำหรับโซรัมครอบครัวคือเหล่าคนที่เขาตัดขาดไปตั้งแต่ชีวิตที่สอง

“ฮะ ชินโซรัม นี่แก...เป็นบ้าไปแล้วหรือไง สมอยังไม่ฟื้นดีเหรอ”

“เมื่อกี้ถามผมว่าบ้าหรือเปล่าไม่ใช่หรอครับ จักรการหากินกับลูกที่ตัวเองทอดทิ้งคิดว่ามันง่ายนักหรอครับ”

“ไอ้ลูกเวร! นิสัยเสีย! เดี่ยวบ๊ิด!”

เสียงตะคอกของพ่อไม่มีผลต่อโซรัมอีกต่อไป กระทั่งการง้างมือเพื่อจะทุบตีก็ไม่ได้ดูน่ากลัวอีกแล้ว หากคนธรรมดาคิดจะตีพวกกระดပ်หนึ่ง คนที่

จะเจ็บบ่อยมามีแต่คนตี

“อย่าส่งเสียงดังสิครับ ยังไงนี่ก็คือห้องคนไข้ที่เข้ารับการผ่าตัดนะครับ”

โซรัมที่ชอบยกมือขึ้นแตะปากจนเป็นนิสัย ปลอมมือลงทันทีราวกับจะโยนมันทิ้งไป

“เฮ้อ สิบบุหรีไม่ได้ไปอีกสองปีสินะ...”

ทันทีที่ตระหนักถึงความจริงข้อนี้ เขาก็ถอนหายใจหนักที่สุดเท่าที่เคยทำมา

“...ชินโซรัม คิดให้ดีนะ แกอาจจะเหิมเกริมเพราะได้เป็นผู้ตื่นรู้ แต่ถ้ายังทำตัวไร้ประโยชน์แบบนี้ ฉันทำให้แกไปถึงจุดจบได้เลยนะ”

“ท่าน สส.ชินซองแท”

ชินซองแทที่ถูกเรียกชื่อตกใจมาก แวดตาของโซรัมขณะเรียกชื่อเขาดูไม่คุ้นเคยสักนิด เหมือนอีกฝ่ายไม่ใช่ลูกของตัวเอง

“คุณจะทำอะไรครับ”

“แกยังเป็นแค่เด็กเรียนมัธยมปลาย ถ้าโดนไล่ออกจากบ้าน...”

“ครับๆ โดนไล่ออก ไหนๆก็ไหนๆแล้ว ตัดพ้อตัดลูกกันไปเลยครับ ทำสัญญาว่าพวกเราจะไม่ติดต่อกันอีก ให้ต่างคนต่างคิดว่าตายจากกันไปแล้ว ป่าวประกาศให้ภายนอกรับรู้ด้วยนะครับ”

การถูกรังไห้อยู่กับครอบครัวที่เห็นแก่ตัวแค่ครั้งเดียวก็เกินพอ จากนั้นไปจะไม่เหลือความเสียใจใดๆอีก

“กะ...กล้ายังไง...”

การที่โซรัมซึ่งเคยโหยหาความสนใจจากครอบครัวอย่างยิ่ง พุดถึงการตัดสายสัมพันธ์ได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้ สส.ชินซองแทตอบโต้ไม่ออกไปพักหนึ่ง ทว่าหลังจากนั้นก็โกรธที่แพ่เด็กซึ่งไม่ได้วิเศษวิโสอะไรที่ผ่านมามีเด็กคนนี้ทั้งไร้ประโยชน์และไม่สามารถแยกแยะได้ว่าอะไรดีหรือไม่ดี

“แกมันเด็กเหลือขอเอาแต่ใจ แม่สอนแกมาอย่างไร ทำไมถึงคิดไม่ได้ว่าอยู่บ้านนี้มันสบายขนาดไหน!”

“งั้นบอกมาสิครับ คุณเคยทำอะไรเพื่อผมบ้าง และคุณชูงะเอาอะไร

จากผมบ้าง”

“เงินค่าขนมที่แกได้จนถึงตอนนี้...”

“คุณไม่รู้หรือครับว่าพวกพี่ๆ แยกค่าขนมไปหมด ผมไม่เหลือเงินสักแดง ตอนที่เห็นแบบนี้ คุณยังชมว่าพวกเขาทำถูกต้องที่รู้จักความเป็นพี่เป็นน้องนี้ครับ”

“แกคิดว่าแกได้ไปแค่เงินเธอ ไหนจะค่าอาหาร ค่าเสื้อผ้าอีกตั้งเท่าไร”

“ผมทิวโหยและถูกทูปตีครับ”

ขณะที่ชินซงแทกำลังจะเอ่ยปากพูดต่อ ไชว์รัมก็กดปุ่มเรียกพยาบาลที่อยู่ข้างเตียง เนื่องจากคนไข้เป็นนักเรียนมัธยมปลายที่เป็นฮีโร่และได้ออกข่าว หมอและพยาบาลจึงกรูกันเข้ามาอย่างรวดเร็ว สส.ชินซงแทที่ให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ต่อสาธารณชนมารีบปิดปากทันทีที่คนนอกปรากฏตัว แต่ก็ไม่อาจซ่อนสีหน้าขุนเคืองได้ทั้งหมด

“คนไข้...ชินไชว์รัม ร่างกายเป็นยังไงบ้างคะ”

ไชว์รัมยิ้มสุภาพให้พยาบาลที่เป็นกังวลและตอบว่าสบายดี ตอนแรกการตัดสายสัมพันธ์กับครอบครัวถือเป็นเรื่องน่าสะเทือนใจ แต่ตอนนี้เขากลับไม่รู้สึกรังไรแล้ว

“คือพ่อผมบอกว่าจะฟังคำอธิบายการผ่าตัดและจะเซ็นใบยินยอมครับ”

หมอและพยาบาลรับรู้ได้ว่าเป็นสัญญาณขอความช่วยเหลือจากไชว์รัม แม้ว่าห้องผู้ป่วยเดี่ยวจะเก็บเสียงได้ดี แต่เสียงตะคอกก็ดังพอได้ยินไปถึงโถงทางเดิน

“เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นท่าน สส.กรุณาออกไปข้างนอกด้วยนะคะ”

“ไม่ นั่น...”

“คุณน่าจะยุ่งมาก ไปที่แผนกธุรการและฟังคำอธิบายดีกว่าครับ ติดต่อชั้นหนึ่ง บอกให้เขาเตรียมให้พร้อมด้วยนะ”

“ได้ค่ะ”

“คงกลับบ้านเลยใช่ไหมครับ กลับดี ๆ นะครับ”

ไชว์รัมโบกมือ

“อา แล้วก็ต้องไปผมจะไปอยู่ที่ศูนย์ใหญ่ ดูแลพี่ๆ ให้ดีนะครับ”

นั่นคือคำเตือนที่เต็มไปด้วยความจริงใจของโซรัมผู้เคยเห็นอนาคตมาแล้วถึงสามครั้ง สส.ชินซองแทถูกผลักออกจากห้องผู้ป่วย โซรัมได้ยินเสียงผู้คนกล่าวลาอีกฝ่ายมากมาย ดังนั้นคนคนนั้นคงไม่กลับมาอีกในที่สุดห้องผู้ป่วยก็เงียบลง โซรัมเอนหลังและหลับตา

“เฮ้อ...”

ภาพจากชาติที่แล้วยังคงวนเวียนอยู่ในใจ

ในชีวิตแรก ชินโซรัมยังเป็นเด็ก เด็กผู้ไม่รู้อะไรเลยที่จู่ๆ ก็กลายเป็นฮีโร่ตอนอายุสิบแปดปี เขาถูกรอรับโดยครอบครัวที่ต้องการใช้ประโยชน์จากผู้พิทักษ์ซึ่งกลายเป็นประเด็นร้อน เขาคัดดันกับความคาดหวังและภาระหน้าที่ที่ถูกลงให้เป็นครั้งแรก และปรารถนาที่จะได้รับการยอมรับจากครอบครัวซึ่งไม่เคยได้รับมาก่อน ระหว่างนั้นเขาทำให้บรรดาเพื่อนๆ ผู้พิทักษ์ต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเวทีการเมือง และให้ความสำคัญกับคำสั่งจากครอบครัวมากกว่าจากสำนักงานใหญ่

ขณะคืนรนเพื่อให้เป็นที่สนใจทั้งที่ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งไหนดี สิ่งไหนไม่ดี เขาก็ถูกอันแทฮุน เพื่อนร่วมทีมสละชีวิตเพื่อช่วยเหลือในเหตุการณ์ร่อยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สาม อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นเขาก็ตายไปอย่างเปล่าประโยชน์โดยทำอะไรไม่สำเร็จเลย

ดังนั้นเขาจึงคิดว่าโอกาสที่ได้กลับมามีชีวิตครั้งที่สอง คือปาฏิหาริย์ที่ได้รับมาเพื่อแก้ไขชีวิตชาติก่อนซึ่งน่าสมเพชของตัวเอง

โซรัมมุ่งมั่นตั้งใจใช้ชีวิตในทิศทางตรงกันข้ามกับชาติแรก เขาอดทนวิ่งไปข้างหน้าเท่านั้น ไม่มองดูตัวเองและสิ่งรอบตัว เขาทำเหมือนว่าตัวเองเป็นคนที่เกิดมาเพื่อรับมือกับร่อยแยก เขายังเชื่อว่าการทำแบบนี้คือวิธีตอบแทนชีวิตที่อันแทฮุนมอบให้ในชาติแรก นี่เป็นเหตุผลที่เขามุ่งมั่นอย่างหนักเพื่อค้นหาวิธีสกัดกั้นร่อยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามและปกป้องประเทศนี้

ในชีวิตที่สาม เขายังคงเดินหน้าด้วยแรงผลักดันจากชีวิตที่สอง และในที่สุดก็หยุดร่อยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามได้ แน่หนอนว่าระหว่างนั้นมีความเสียใจและความจริงมากมายที่เขาเลือกเพิกเฉยใส่ แต่เขาเชื่อว่าด้วยเหตุนี้

เขาได้แก้ไขเรื่องที่ฮันแทฮุนช่วยชีวิตไว้ และหาคำตอบได้แล้วว่าทำไมต้อง
ใช้ชีวิตเดิมซ้ำถึงสามครั้ง

ทว่าเขากลับต้องคุกเข่าต่อหน้ารอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่ที่อุบัติขึ้น
ที่นั่นฮันแทฮุนช่วยชีวิตเขาไว้อีกครั้ง และความตายก็มาเยือนอีกครั้ง

แล้วชีวิตที่สี่ก็มาถึง

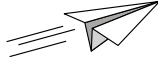
“ฮันแทฮุน...”

ชีวิตนี้ย่อมได้เจออีกฝ่ายแน่นอน เขาต้องคิดให้รอบคอบมากขึ้น
เรื่องวิธีรับมือฮันแทฮุน ผู้ที่ตัวเองติดหนี้ชีวิตแสนหนักหน่วงจนทำให้หายใจ
ไม่ออก

ทว่าตอนนี้ น้ำหนักของความสิ้นหวังซึ่งเกิดจากการใช้ชีวิตซ้ำซาก
มาถึงสี่ครั้งทั้งที่พยายามเต็มที่แล้วท่วมทับเหลือเกิน

เขาอยากหลับตาสักครู่แล้วค่อยตื่นมาคิด เขาเหนื่อยมากจนยาก
ที่จะคิดอะไรได้ในตอนนี้

1

Cloudless

แปดปีต่อมา ค.ศ. 2023 บริเวณสถานีซอนลิ่ง

“ไม่ได้นะครับ ถ่ายรูปก็ไม่ได้ครับ ไม่รู้ว่าจะมีอะไรออกมาจากรอยแยกนั้นอีกหรือเปล่า ด้านซ้ายมือ! ขึ้นห้า ขึ้นหก รีบปิดหน้าต่างเลยครับ! มันอันตราย ปิดหน้าต่างครับ และอย่ายืนใกล้หน้าต่าง!”

หลังได้ยินคำเตือน หน้าต่างที่เปิดหันไปทางที่เกิดเหตุก็ปิดไปครึ่งหนึ่ง แต่ไม่ถึงห้านาทีก็มีคนโผล่หน้าออกมาดูใหม่

“มันยังไม่ใช้ดันเจี้ยนนี่ คงปลอดภัยแหละมั้ง เขาบอกว่ากว่ารอยแยกจะกลายเป็นดันเจี้ยนต้องใช้เวลามากกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง!”

“อันนั้นคือคำเฉลี่ยครับ อาจมีข้อยกเว้นก็ได้!”

“แหม มันก็ไม่ได้ดูใหญ่นาदनันส์สักหน่อย!”

ผู้คนที่อยู่รอบ ๆ แนวกันของตำรวจชุดหัวงพลางพนไอสีขาวยอกจากปาก แต่ฝั่งตำรวจก็มีจุดยืนของตัวเองเช่นกัน หากปล่อยให้ผู้คนเข้ามาใกล้ตามอำเภอใจแล้วเกิดเรื่องขึ้น ความรับผิดชอบทั้งหมดจะตกอยู่ที่ตำรวจ ทว่าประชาชนก็ยังยื่นโทรศัพท์มือถือเข้ามาใกล้อยู่ดี มีการโพสต์รูปและติดแฮชแท็กอย่าง #เกิดรอยแยก #รอยแยก_สถานีซอนลิ่ง ลงบนโซเชียลมีเดียไปแล้วเรียบร้อย

ในเช้าวันธรรมดาใจกลางกรุงโซล ความหนาแน่นของประชากรมากพอ ๆ กับอาคารสูงที่ขึ้นเบียดเสียด ขณะเดียวกันก็มีเส้นสีดำยาวปรากฏเหนือฟุตบาทประมาณยี่สิบเมตร

ช่องโหว่น่าพิศวงที่ปรากฏอยู่กลางอากาศถูกเรียกว่ารอยแยก

รอยแยกลึกลับมหัศจรรย์เหมือนริบบิ้นสีดำที่ลอยอยู่กลางอากาศเมื่อมองจากที่ไกลๆ โชคดีที่หลังจากตรวจสอบมันยังถือว่าอยู่ในระดับสี่หรือไม่กี่ตํ่ากว่านั้น รอยแยกระดับนี้สามารถกำจัดได้ด้วยการยิงกระสุนจริงหรือระเบิดลูกเล็กโดยไม่ต้องส่งผู้พิทักษ์มาจัดการ

แต่ปัญหาคือ ที่นี่คือคังนัมตอนเก่าโม่งยี่สิบนาทีก

“บอกอย่าเข้ามาใกล้กว่านี้ครับ! ไม่ บ้าเอ๊ย โดรน¹...เฮ้อ...”

สมกับที่เป็นพื้นที่พลุกพล่านซึ่งมีบริษัทไอทีตั้งอยู่มากมาย โดรนลำหนึ่งบินออกจากหน้าต่างและบินวนไปรอบๆ ก่อนจะหนีไป ทำตำรวจปวดหัวจนยกมือก่ายหน้าผาก

หากเป็นที่ที่เงียบสงบ พวกเขาคงควบคุมพื้นที่ได้ด้วยการปิดถนน แต่ในเวลาที่ทุกคนกำลังสัญจรไปมาอย่างซวักไซว พวกเขาไม่สามารถปิดกั้นทางเข้าได้ด้วยซ้ำ อย่่ว่าแต่กำจัดรอยแยกเลย แต่การป้องกันไม่ให้ผู้คนมาลงยุ่งยากไม่ได้

ตำรวจสายตรวจนายหนึ่งที่พยายามสกัดฝูงชนรับถามผู้ใต้บังคับบัญชา

“คนจากศูนย์ปราบปรามรอยแยกจะมาถึงเมื่อไหร่”

“เขาบอกว่าส่งมาแล้วครับ”

ประชาชนที่อยู่แถวหน้าสุดได้ยื่นบทสนทนาจึงรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา

“ผู้พิทักษ์จากศูนย์ปราบปรามรอยแยกกำลังมาหรือ ใครจะมาบ้างคะ สุดยอดเลย ถ้ามาหลายคนก็น่าจะดี”

“ทุกท่านต้องถอยไปก่อนนะครับ ผู้พิทักษ์ที่ถูกส่งมาจะได้เข้าไปที่รอยแยกได้!”

“เข้ามาในนี้ไม่ได้นะครับ!”

แปดปีหลังจากการสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สอง จนถึงขณะนี้ยังไม่มีรอยแยกใดๆ ที่อาจเรียกได้ว่าเป็นภัยพิบัติเท่าครั้งนั้น ทว่ารอยแยก

¹ อากาศยานไร้คนขับ หมายถึง อากาศยานซึ่งไม่มีนักบินที่เป็นมนุษย์อยู่บนเครื่อง แต่ใช้การบังคับหรือควบคุมจากระยะไกลแทน มีการติดตั้งกล้องเพื่อนักภาพจากมุมสูงได้

ทั้งเล็กและใหญ่ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จำนวนผู้ตื่นรู้ที่มีพลังเหนือธรรมชาติซึ่งสามารถสกัดกั้นรอยแยกดังกล่าวก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน

ในบรรดาผู้ตื่นรู้ เจ้าหน้าที่รัฐภายใต้สังกัดศูนย์บัญชาการจัดการปราบปรามปรากฏการณ์รอยแยก ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ ได้รับการตั้งชื่อใหม่ว่า ‘ผู้พิทักษ์’ ตอนนี้อยู่ในเกาหลีใต้คำว่าผู้พิทักษ์ได้รับความสนใจมากกว่าคำว่าเจ้าหน้าที่คนสำคัญ ผู้ตื่นรู้ และฮีโร่เสียอีก

อีกทั้งการทำงานของพวกเขาก็ไม่ได้จบลงแค่อยู่นี้นะ พวกเขายังบรรเทาทุกข์ให้คนอื่นอีกต่อไป

เมื่อผู้คนได้ยินว่าศูนย์ใหญ่ส่งผู้พิทักษ์มา พวกเขาต่างจับจ้องที่และกดโทรศัพท์ และข้อความก็แพร่กระจายอย่างรวดเร็วผ่านโซเชียลมีเดีย

“พวกเขาเรียกผู้พิทักษ์มาด้วย มาเร็ว!”

“ยังไม่มาอีกเหรอ แม่จ๋า คนอย่างเยอะ...คงออกมาตรงทางออกนั้นนั่น”
คนหนึ่งที่มาถึงที่เกิดเหตุซ้ำยืนอยู่ตรงขอบของฝูงชน เขาเขย่งเท้าชะเง้อมองไปยังที่เกิดเหตุ

ตอนนั้นเองก็มีใครบางคนสะกิดไหล่ เขาคิดว่าเป็นการสะกิดบอกรู้ให้หลบ จึงไม่สนใจและแสวงหาเป็นมองไปข้างหน้า แต่มือข้างนั้นก็ยังคงสั่นไม่หยุด

“อะไรเนี่ย!...เอ่อ หืม...”

เมื่อหันกลับไปก็เห็นชายผมสีน้ำตาลสวมชุดสูทสีดำยืนอยู่ ใบหน้าของคนที่เห็นเขาเคยเห็นบนหน้าจอนับครั้งไม่ถ้วน แม้จะดูค่อนข้างตัวเล็กเมื่ออยู่ในคลิปการสกัดกั้นรอยแยกหลายแห่งซึ่งเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต แต่ตัวจริงดูสูงกว่ามาก

“เอสจู้เตอร์หลบหน่อยครับ”

ชายคนนั้นดึงสูทเตอร์สาธารณะที่ขวางอยู่ระหว่างคนมางัดกับต้นไม้ ออก จากนั้นก็ถูกนิ้วมือสั้นเทาชี้ใส่

“ชินโซร์ม!”

เหล่าคนที่ได้ยินเสียงเรียกนั้นหันมามองก่อนจะอ้าปากค้าง

“ชินโซรม! บ้าไปแล้ว ชินโซรมอยู่ที่นี้!”

“ครับ สวัสดีครับ ผมขอใช้มันได้ไหมครับ”

“ครับ ได้...ได้...ได้ครับ! อะ...เอาไปได้เลยครับ”

“เฮ้ยๆ ถ้าวันนี้ขายไม่ได้มาตูต้องเสียใจน่าดู โซรมมาแล้ว!”

โซรมแขวนกระเป๋าที่พกมาไว้บนมือจับสก็ูตเตอร์ จากนั้นก็ขึ้นไปบนสก็ูตเตอร์โดยไม่แม้แต่จะเกาะก้านค้ำออกด้วยซ้ำ เมื่อเขาบังคับมือจับสก็ูตเตอร์ก็ลอยขึ้นไปพร้อมตัวเขา

กล้องหลายสิบตัวส่งเสียงร่วขณะถ่ายฉากน่าเหลือเชื่อนี้ เมื่อได้ยินเสียงโห่ร้อง หน้าต่างหลายบานที่ปิดไปตอนได้ยินตำรวจตะโกนก็เปิดอีกครั้ง

“โซรม แม่ของพี่เปลี่ยนบัตรเครดิตเพราะเธอเลยนะ! ส่วนพี่ก็เปลี่ยนกาแฟที่ดื่มมาตลอดห้าปีด้วย!”

“โซรมมมม! แล้วเครื่องบินกระดานล่ะไปไหน”

“ผมโดนเรียกมาตอนหลับอยู่ เลยยังไม่ได้พบครับ!”

โซรมตอบคำถามบางข้อขณะขึ้นไปยังด้านหน้าของรอยแยก จากนั้นปฏิกิริยารอบตัวก็ยิ่งรุนแรงขึ้น

สุดท้ายเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งปิดล้อมพื้นที่ก็ยอมแพ้ที่จะขวางประชาชนอย่างไรเสียผู้พิทักษ์ที่ถูกส่งมาจากศูนย์ปราบปรามรอยแยกก็มาถึงแล้ว รอยแยกย่อมถูกจัดการได้อย่างง่ายดาย เพราะคนที่ปรากฏตัวคือชินโซรมผู้โด่งดังนั่นเอง

“เพราะเป็นที่ที่มีคนเยอะ พวกเขาเลยส่งระดับหนึ่งมาทันทีเลยสินะคะ โซคิจัง”

“เจ้าของบริษัทกับเจ้าของตึกแถวนี้คงกลัวดินเจี้ยนระเบิดไม่น้อยเลย”

เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกนายซึ่งคอยขวางประชาชนอยู่อีกด้านค่อยๆ เขยิบเข้ามาฝั่งนี้เพื่อมองชินโซรมได้ชัดขึ้น

“โห ดังน่าดูเลยนะครับ ดูเหมือนทุกคนจะออกจากบริษัทมาดูกันหมดเลย”

“สมัยนี้ผู้พิทักษ์หน้าตาดีดั่งดาวอีก มิโฆษณาตั้งก็ตัวที่ชินโซรัมไปถ่าย”

“นั่นสิครับ ถ้าเปิดทีวีก็ต้องได้เห็นหน้าเขาทุกๆ ลิบนาทิเลยนะครับ แต่ผู้พิทักษ์ถือเป็นเจ้าหน้าที่รัฐไม่ใช่เหรอครับ ปกติรับงานถ่ายโฆษณาได้ด้วยเหรอ”

“เราคงหาเงินเอามาแบ่งกับศูนย์ปราบปรามรอยแยกนะค่ะ ถึงจะเป็นองค์กรของรัฐ แต่ก็ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นสังกัดดาราดังเลยนะค่ะ”

“นั่นสินะ”

ขณะเดียวกันโซรัมก็มาถึงหน้ารอยแยกที่แยกท้องฟ้าเป็นสีดำ

ด้านในรอยแยกเหมือนเป็นทุ่งหญ้าแห้งแล้ง มันเป็นสีดำ ไม่มีแสงสะท้อนแม้แต่จุดเดียว โซรัมค่อยๆ วางฝ่ามือลงบนรอยแยก แม้จะเป็นรอยแยกที่เกิดขึ้นกลางอากาศ แต่เมื่อสัมผัสพื้นผิวของมันก็รู้สึกได้ถึง ความหยาบกร้าน

“ยังไม่หนำเท่าไร”

เมื่อเวลาผ่านไปรอยแยกจะค่อยๆ เปิดกว้างขึ้น และในที่สุดเมื่อรอยแยกขยายใหญ่จนถึงจุดหนึ่ง ก็จะมีสัตว์ประหลาดหรือวัตถุแปลกๆ หล่นไหลออกมาจากด้านใน ปรากฏการณ์นี้เรียกว่า ‘การกำเนิดของดันเจี้ยน’ และพื้นที่ที่ถูกสิ่งต่างๆ ซึ่งออกมาจากรอยแยกยึดครองเพราะการกำเนิดของดันเจี้ยนจะกลายเป็นดันเจี้ยน

ดังนั้นกฎก็ต้องสกัดกั้นรอยแยกทั้งหมดก่อนที่การกำเนิดของดันเจี้ยนจะเกิดขึ้น

ตรงกันข้ามกับเสียงเชียร์อันร้อนแรงด้านล่าง โซรัมที่เพิ่งลุกจากเตียงไม่ถึงสามลิบนาทิเอามือปิดปากหาว สีหน้าเหนื่อยล้านั้นคล้ายสีหน้าของพนักงานออฟฟิศที่รวมตัวกันอยู่ด้านล่างในเวลา

“รีบลุยจะได้รับไปนอน...”

โซรัมชักดาบออกมา อาวุธที่ไม่เข้ากับชุดสูทสมัยใหม่ขึ้นนี้ผูกติดอยู่กับเอวของเขา

อืม มันคงจะง่ายกว่านี้ถ้าใช้ระเบิดโจมตีแรงๆ ทีเดียว...

“ทำให้เรื่องเงียบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จัดการเงียบๆ”

เมื่อนึกถึงคำกำชับจากเบื่องบน โชรัมก็กำดาบแน่นและปักมันเหนือรอยแยก จากนั้นเขาก็ออกแรงลากดาบลงมา

แครก!

เสียงเหมือนชุดหินหยาบๆ ดังขึ้นจากพื้นผิวของรอยแยก จากนั้นช่องว่างของรอยแยกก็ค่อยๆ แคบลงราวกับต้นกาบหอยแครง² ปิดปากของมัน เมื่อโดนโจมตี โชรัมไม่พลาดโอกาสนี้ เขารีบชักดาบออกมาและปักเข้าไปใหม่อย่างแรง

แครก!

แครก แครก!

เสียงเดิมยังดังขึ้นต่อเนื่อง และช่องว่างก็แคบลงอย่างรวดเร็ว
ครู่ต่อมารอยแยกก็หายไปจากห้องฟ้าอย่างไร้ร่องรอย ย่านใจกลางเมืองกลับสู่สภาพเดิมของมันเหมือนเมื่อวาน

“หา หะ...หายไปแล้ว!”

“ว้าว ขึ้นไปแค่สามนาทีกี่นี่เรื่องจริงเหอ...”

เสียงซัดเตอร์ดังขึ้นอีกครั้ง หลังเสร็จงานโชรัมที่อยู่บนสกายด์เตอร์ก็ลอยลงมา เขาเข้าไปใกล้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่แนวหน้าโดยไม่ได้จดสกายด์เตอร์ลงกับพื้น แต่ลอยตัวอยู่กลางอากาศสูงขึ้นประมาณสองเมตร

“ขอโทษนะครับ”

“เอ่อ หือ ครับ!”

“นี่สกายด์เตอร์สาธารณะใช่ไหมครับ ฉันผมขอขึ้นไปจนถึงศูนย์ใหญ่ได้ไหม”

“เอ่อ คือ...”

เจ้าหน้าที่ตำรวจนายนั้นลังเล คนที่อยู่ข้างหลังจึงตอบแทน

“ขึ้นไปได้เลย! มันคือสกายด์เตอร์ของกรุงโซล คุณจะไปที่ไหนในโซล

²พืชกินสัตว์ที่ดักจับเหยื่อซึ่งส่วนมากเป็นแมลงและแมงเพื่อย่อยกิน มีโครงสร้างคล้ายบานพับสองบานอยู่ที่ปลายใบ

ก็ได้! แต่ถ้าไม่ได้ลงทะเบียนในแอป³จะถูกปรับนะ! สองเท่า...”

“นั่นไม่ใช่เรื่องของผมครับ ถ้ามีค่าใช้จ่าย เดี่ยวคุณยิ่งใหญ่ก็ง่ายให้เอง”

ไม่ช้าสก็อตเตอร์ที่โซรัมซื้ออยู่ก็เหวี่ยงขึ้นไปก่อนจะหายลับไปบนท้องฟ้า ขณะที่เขาเหวี่ยงสูงขึ้นไปเหนืออาคาร ทุกสายตาที่มองตามเขาก็เลื่อนหายไปด้วยเช่นกัน เมื่อการตื่นรู้อยู่ที่ระดับหนึ่ง ร่างกายของโซรัมซึ่งได้รับการเพิ่มความแข็งแกร่งย่อมไม่ได้รับผลกระทบจากแรงดันอากาศมากนัก เพียงรู้สึกหนาวเล็กน้อยเพราะเป็นช่วงกลางฤดูหนาว

ขณะที่เขากำลังเข้าใกล้ศูนย์บัญชาการจัดการปราบปรามปรากฏการณ์ รอยแยกซึ่งเป็นที่ทำงานของตัวเอง โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

“ซินฮยองอู”

เบอร์โทรศัพท์ของพี่ชายคนโต

“ครับ เด็กจบแค่ม.ต้นรับสายครับ”

“...”

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่งแล้วระเบิดเสียงหัวเราะที่ไม่เป็นธรรมชาติออกมา

“เฮ้ย โซรัม แกนี่จริงจังเลย รับสายพี่ชายแท้ๆ ของแกแบบนี้เหวอะฮะ”

“ชื่อนี้ไม่ได้ขึ้นโซว์บนจอตอนโทร.มาหาผมเหวอะครับ”

“ไม่ใช่ไวย์ ฉันจะไปทำอะไรแบบนั้นได้ยังไง ไอ้ซินอิกแจมันเปลี่ยนแล้ว ตั้งใจโทร.เข้าต่อหน้าแกเพื่อให้แกเข้าใจผิดต่างหาก ไม่สิ ฉันรู้ว่าแกมัดแต่ทำงานเป็นผู้พิทักษ์เลยต้องลาออกจากโรงเรียน ฉันจะไปทำแบบนั้นได้ยังไงล่ะ เข้าใจฉันใช่ไหม”

ซินอิกแจเป็นชื่อพี่ชายคนที่สองของโซรัม มีเสียงกลืนน้ำลายดังจากปลายสายขณะรอคำตอบ

“ครับ”

³ แอปพลิเคชัน (Application) หรือเรียกสั้นๆว่า แอป (App) คือ โปรแกรมที่อำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ที่ออกแบบมาสำหรับโทรศัพท์มือถือ

เมื่อเทียบกันแล้ว น้ำเสียงของโซรัมเต็มไปด้วยความรำคาญ

“ตอบว่าใช่ ฉันบันทึกเสียงไว้ตั้งแต่ตอนเกร็บสาย แกจะทำเป็นไม่รู้เรื่องนี้ไม่ได้ ฉันรู้ว่าปีที่แล้วพอยกตึกให้แกด้วยเงื่อนไขว่แกจะไม่ตัดพ้อตัดลูกกับเขา รู้ไหมนั่นมันราคาตั้งเท่าไหร่...!”

“นั่นเป็นเพราะถ้าเขาประกาศว่าตัดพ้อตัดลูกกับผมตอนเลือกตั้งคะแนนเสียงเขาจะลดลงต่างหากล่ะครับ”

สส.ชินของแพทยายามใช้ประโยชน์จากชื่อเสียงของลูกชายคนเล็กที่เป็นผู้พิทักษ์ระดับหนึ่ง และเพื่อเอาใจโซรัม เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยกตึกศูนย์การค้าหรรษาของนมให้เป็นการตอบแทน

ทว่าตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่รักษาไว้ได้อย่างหวุดหวิดกลับสิ้นสุดลงก่อนเวลาอันควร เมื่อชินอีกแจลูกชายคนที่สองก่อเรื่องใหญ่ ตอนโซรัมเห็นข่าวนี้ก็เปลี่ยนช่องอย่างเบือหน่าย ด้วยเหตุนี้เขาถึงได้บอกให้ผู้เป็นพ่อดูแลพี่ ๆ ให้ดี

ตอนนี้ลำดับชั้นของคนในตระกูลชินกลับตาลปัตรไปหมด ลูกชายคนที่สามซึ่งไม่ไปปรากฏตัวที่บ้านแม่ในช่วงวันหยุดเทศกาลกลายเป็นอันดับหนึ่งในตระกูลไปแล้ว ชินยอยองอยู่ไม่มีสิทธิ์ที่จะรู้สึกไม่ยุติธรรม เพราะเป็นเขาที่สร้างลำดับชั้นในพื้นที่ตั้งแต่แรก

“โทร.หาผมทำไมครับ”

“ไม่...คือ แล้วต้องมีเหตุผลด้วยเหรอ แคโทร.มาทักทาย...”

“ใจดีจัง ผมสบายดีครับ ไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน แค่นั้นครับ”

“โซรัม จริงๆ แล้วคือว่าคราวนี้เราจะรวมตัวกัน แก...!”

ติด

ทันทีที่ล้อของสกีเตอร์เตะและหลังคาอาคารศูนย์ปราบปรามรอยแยกโซรัมก็วางสายราวกับว่าไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอีกต่อไป

“อืม”

ห้องฟ้าแจ่มใส แต่ก็เป็นวันที่น่าเศร้า เพราะเขาได้รับแจ้งเตือนให้ปฏิบัติการกิจก่อนจะลืมหินด้วยซ้ำ แถมยังอารมณ์ไม่ดีด้วย อาจเป็นเพราะอากาศร้อนผิดปกติก็เป็นได้

“เลิกงานดีกว่า”

เจ้าหน้าที่รัฐผู้มาถึงที่ทำงานหลังสิบโมงเช้าพิมพ์พากับตัวเอง

ยี่สิบปีนับตั้งแต่รอยแยกครั้งแรกเกิดขึ้น ผู้คนไม่เพียงเคยชินกับอันตรายจากรอยแยกเท่านั้น พวกเขายังคุ้นเคยกับการอยู่ร่วมกับผู้พิทักษ์ซึ่งคอยปกป้องโลกจากรอยแยกด้วย

ขณะที่การต่อสู้กับรอยแยกกลายเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการอยู่รอดของมนุษย์ทั่วโลก ศูนย์บัญชาการจัดการปราบปรามปรากฏการณ์รอยแยกหรือที่รู้จักกันในชื่อศูนย์ปราบปรามรอยแยก ซึ่งรับผิดชอบเรื่องการจัดการผู้พิทักษ์ในประเทศและรับมือกับรอยแยก ก็โดดเด่นขึ้นมาเป็นหนึ่งในศูนย์บัญชาการที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ

ผู้ที่อยู่สูงสุดของผู้พิทักษ์ในศูนย์คือผู้อำนวยการพัคแจซอน ซึ่งเป็นผู้ต้นรู้ระดับหนึ่งในยุคแรกๆ เมื่ออายุเข้าสู่ช่วงวัยสี่สิบปี เขามีบทบาทสำคัญในการสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งแรกซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสิบปีที่แล้ว และรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สองซึ่งเกิดขึ้นเมื่อแปดปีที่แล้ว

“ไม่ยอมอย่างที่คุณคิดไว้เลยนะครับ”

เมื่อเขาพูดขึ้น รองผู้อำนวยการควอนจุงโอ ผู้พิทักษ์ระดับสองวัยหกสิบกว่าๆ ที่นั่งอยู่ตรงข้ามก็ตอบ

“เขาไม่ได้ต้นรู้ระดับหนึ่งตั้งแต่แรก แต่เป็นคนที่ถูกปลุกให้ตื่นรู้ขึ้นมาใหม่เป็นระดับหนึ่งตอนทำงานเป็นผู้พิทักษ์ระดับสามในพื้นที่นั้น พวกนั้นคงไม่อยากปล่อยเขาไปนะสิ ฟังนี้บอกว่าจะส่งผู้พิทักษ์ระดับสองไปแทน แต่ทางนั้นก็ยังไม่เต็มใจ”

ทั้งสองคนประหลาดใจอย่างต่อนื่องตั้งแต่เช้า แต่ก็ไม่มีแว่วว่าจะแก้ปัญหานี้ได้ ผู้อำนวยการพัคแจซอนจมกับความคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปหามินยูลาเลขาของเขา

“โซรัมออกไปทำงานแล้วเหรอ”

“คะ เห็นว่าตรงไปออฟฟิศของทิมเจ็ดแล้วคะ”

“เจ้าหมอนั่นเป็นอะไรไป นึกว่าจะกลับไปนอนหลังออกไปทำงานเมื่อเช้าซะอีก”

“เขากำลังจะขึ้นไปหอพักแล้วคะ แต่พอได้ยินว่าเมนูในโรงอาหารวันนี้คือต้มหนึ่งก็แพ้กซึก⁴ก็เลยเดินกลับมาคะ”

“เขายังเด็ก แถมมีเงินตั้งมากมาย แล้วทำไมถึงชอบกินอะไรแบบนั้นน่ะ ช่วยไปเรียกเขามาหน่อยสิ ถ้ายิ่งไปเรียกให้ขึ้นมาหาในวันแบบนี้ คงไม่อยากจะขยับตัวเลยละ”

“ได้คะ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้”

มินยูราเห็นด้วยกับประโยคที่ว่า “ถ้ายิ่งไปเรียกให้ขึ้นมาหา คงไม่อยากจะขยับตัว” และออกจากห้องทำงานของผู้อำนวยการพลางเดินไปตามทางเดินลิฟต์พาเธอลงไปสองชั้นแล้วหยุด

ตึกศูนย์บัญชาการจัดการปราบปรามปรากฏการณ์รอยแยกตั้งตระหง่านอยู่บนถนนชงโน ชั้นสิบสามของตึกเป็นออฟฟิศผู้พิทักษ์ซึ่งจะถูกเรียกตัวมาที่นี่และออกไปทำงานเมื่อเกิดปรากฏการณ์รอยแยก ผู้พิทักษ์ส่วนใหญ่ถูกส่งไปทำภารกิจ เหลือคนเพียงประมาณสามสิบเปอร์เซ็นต์ที่ยังอยู่บนชั้นนี้

มินยูราเคาะประตูหน้าออฟฟิศทิมเจ็ด แผนกภาคสนาม ซึ่งตั้งอยู่ด้านในสุดของออฟฟิศที่เรียงราย

“ครับ”

“หัวหน้าชินโซรัมคะ ขออนุญาตเข้าไปนะคะ”

“ทำไมครับ...”

มินยูราเปิดประตูโดยไม่สนใจคำถามของอีกฝ่าย

หัวหน้าชินโซรัมอยู่คนเดียวในออฟฟิศของทิมเจ็ด เขากำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้นุ่มและห่อตัวด้วยผ้าห่มที่ดูนุ่มยิ่งกว่า แก้มข้างหนึ่งแนบกับโต๊ะ มือที่ยื่นจากใต้ผ้าห่มพลิกดูหนังสือซึ่งไม่รู้ว่เกี่ยวกับอะไร คนผู้นี้คือ...หนึ่งในผู้พิทักษ์

⁴อาหารเกาหลีแบบดั้งเดิมที่มีต้นกำเนิดจากภูมิภาคจังหวัดจอลลา ทำโดยใช้รากของต้นหนึ่งซึ่งมีความหนาและยาวดัมกับไก่ มีรสชาติที่ทำให้ความรู้สึกสดชื่น

ระดับหนึ่งจากยี่สิบสามคนทั่วประเทศ และถือว่าเป็นคนที่มีความสามารถมากที่สุดคนหนึ่งด้วย

“อย่าบอกนะครับว่ามาสั่งให้ผมไปทำงาน”

เขายกศีรษะขึ้นเล็กน้อยพร้อมทำสีหน้าระแวงราวกับกำลังถามว่าทำแบบนี้ได้อย่างไร มินยูราถึงกับพูดไม่ออกพลางยกแขนขึ้นกอดอก

“ตอนนี้ทุกคนออกไปทำงานกันหมดแล้วล่ะ ยกเว้นหัวหน้าชินนี่ละ ดูแดดแจ่มใสที่นอกหน้าต่างสิคะ”

“เมื่อเช้าผมทำงานล่วงเวลาไปแล้วครับ”

“คะ ฉันเลยหักเวลาที่เดินทางไปขอโซสามสิบนาที่เรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นตอนนี้กลับไปทำงานได้แล้วคะ ผู้อำนวยการเรียกพบคุณ”

“โกหกหน้า เป็นไปไม่ได้...”

“ฉันไม่ได้โกหกนะคะ ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการกำลังรออยู่ที่ห้องทำงานคะ”

“อา รองผู้อำนวยการแก่แล้วเลยนอนไม่หลับ แต่ทำไม่ผู้อำนวยการ...”

“ฉันจะแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินนะคะ”

โซรัมเป็นผู้พิทักษ์เพียงคนเดียวที่สามารถพูดแบบนี้ถึงรองผู้อำนวยการควอนจุงโฮได้

โซรัมเอาน้ำผาถูกกับโต๊ะและพึมพำต่ออีกประมาณสามนาที่ เรื่องนี้เป็นเรื่องปกติสำหรับมินยูราที่เฝ้าดูชินโซรัมอยู่ข้างๆ ผู้อำนวยการพักแฉอนมาหลายปี โซรัมไม่อาจเอาชนะสายตานี้ได้ และในที่สุดก็คลานออกจากใต้ผ้าห่ม

“ไปก็ได้ครับ ไป...”

เขาพึมพำอย่างช่วยไม่ได้พลางจัดเนกไทที่เบี้ยวให้ตรง และสวมแจ็กเก็ตซึ่งพาดอยู่บนเก้าอี้พับเลื้อยที่ยับยู่ พอเห็นแบบนี้คนคนนั้นดูเหมือนคนที่สมบูรณ์แบบ แต่หากลองสังเกตเขาดูสักสองสามวัน ก็จะมีรูสึกเฉยชา กับใบหน้า

มินยูราเดินกลับไปตามทางเดินพร้อมชินโซรัม อีกฝ่ายปิดปากหาวสั้นๆ แต่ก็เดินตามหลังเธอไปโดยไม่พูดอะไร

“ดวงจันทร์ลอยขึ้นมา~ ความรักของฉันนั้น เหมือนดวงจันทร์ขึ้น~”

เสียงดนตรีดังข้ามหน้าต่างตรงโถงทางเดินเข้ามา เนื่องจากอาคารนี้ตั้งอยู่ใจกลางถนนชงโน บางครั้งก็จะได้ยินเสียงเพลงจากร้านค้าใกล้เคียง

จู่ๆ ไชรัมย์ก็ก้าวซาลงและยื่นมือไปทางหน้าต่าง หมอกสีน้ำเงินแผ่ออกมาจากปลายนิ้วของเขาแล้วพุ่งตรงไป หน้าต่างที่เปิดอยู่ปิดเอง เช่นเดียวกับหน้าต่างบานที่อยู่ถัดๆ ไป เมื่อหน้าต่างทั้งห้าบานปิดลงจึงไม่ได้ยินเสียงเพลงอีกต่อไป

แม้มองจากภายนอกจะดูเหมือนหน้าต่างปิดเอง แต่ประชาชนชาวเกาหลีสักและแม้แต่เด็ก ๆ ต่างก็รู้ว่าหมอกสีน้ำเงินเป็นพลังพิเศษของไชรัมย์ มินยูราหยุดพลางเอ่ยถาม

“มีปัญหอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมเกลียดเพลงนั้นครับ มันน่าเบื่อ”

“เป็นเพลงที่เพิ่งออกใหม่เมื่อวานเองนะคะ ขึ้นอันดับหนึ่งทันทีที่ปล่อยออกมาเลยคะ”

“ก็ใช่เ็นครับ แปลว่าเราต้องได้ฟังมันไปอีกสองเดือนนะคะ”

เขาทิ้งให้มินยูรางงงวยโดยไม่อธิบายเพิ่ม ก่อนจะก้าวไปกดลิฟต์ เขาเตะบัตร์เข้าออกที่หยิบจากกระเป๋แล้วกดปุ่มขึ้นสิบห้า ลิฟต์ขึ้นไปสองชั้นอย่างรวดเร็ว

“พวกเขาเรียกผมไปห้องผู้อำนวยการใช่ไหมครับ”

“ค่ะ”

ไชรัมย์ออกจากลิฟต์ตรงชั้นสิบห้า เดินไปตามทางเดินด้านซ้าย และยืนพุดอยู่หน้าห้องผู้อำนวยการโดยไม่เคาะประตู

“ไชรัมย์มาแล้วครับ”

“เข้ามา”

ไชรัมย์เข้าไปข้างในก่อนแล้วเปิดประตูค้างไว้ มินยูราที่ตามมาพยักหน้าให้เล็กน้อยและเดินเข้าไปด้านใน จากนั้นเขาก็ปิดประตูเงียบๆ

“มาแล้วเหรอ ต้องเหนื่อยแต่เช้าเลยนะ”

“ถูกครับ ผมทำงานหนักมาก”

โซรัมที่เพิ่งนอนเล่นจนถึงเมื่อครู่หนึ่งบนเก้าอี้พลาซตอบอย่างไ้ย่างอาย
ผู้อำนวยการแพคแจซอนนั่งอยู่ตรงโซฟาหัวโต๊ะ ส่วนทางขวามือของเขา
คือรองผู้อำนวยการควอนจุงโอ ผู้มีอายุสองคนนี้เป็นบุคคลที่ผู้พิทักษ์วัยยี่สิบ
และสามสิบปีเกรงใจเป็นอย่างมาก

แต่โซรัมเป็นข้อยกเว้น ไมลี ต้องบอกว่าเขาไม่มีข้อยกเว้นสำหรับ
ทุกคน ทั้งทำที่ที่มีต่อมินยูรา ผู้พิทักษ์คนอื่น และสองคนที่อยู่ตรงหน้า
เขาล้วนปฏิบัติเหมือนกันหมด เขาแสดงมารยาทพอสมควร แต่ก็แสดง
ความเฉยเมยประมาณหนึ่งเช่นกัน

ควอนจุงโอที่มีผมหงอกประปรายมองอย่างนึกสนุก เพราะรู้สึกว่าการทำ
ของโซรัมเหมือนหลานชายที่เอาแต่ใจของตัวเอง

“เจ้านี่ เคาะประตูลี ไม่มีมารยาททุกครั้งที่เราจะมาเลย”

“ก็ผู้อำนวยการไม่ชอบเสียงเคาะนี่ครับ”

มินยูราที่ทำงานให้ผู้อำนวยการมาห้าปีไม่เข้าใจความหมายของ
ประโยคนี้ กระทั่งผู้อำนวยการยังทำหน้าที่คล้ายจะบอกว่า ‘ฉันเนี่ยนะ’ จากนั้น
ก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย แม้ไม่เคยตระหนักเรื่องนี้มาจนถึงตอนนี้ แต่สีหน้า
ก็เหมือนบ่งบอกว่าเข้าใจอะไรบางอย่าง

ผู้อำนวยการขมวดคิ้วพลาซทำเสียงทึมเมื่อมองหน้าโซรัมอีกครั้ง

“โซรัม ทำไมหน้าเธอเป็นแบบนี้ล่ะ ตอนเช้าได้รับบาดเจ็บหรือ เอ๊ะ
หรือเป็นรอยกัด”

“ครับ ผมนอนอยู่ดี ๆ ก็โดนเรียกลงมา เมื่อใกล้จะหลับแล้วด้วย”

“เธอไม่ได้นอนกินสิบชั่วโมงต่อวันหรือ หมอเคยบอกไว้ไม่ใช่หรือไง
ถ้าร่างกายไม่มีอะไรผิดปกติแต่ง่วงทั้งวัน นั่นหมายความว่าเธอไม่ต้องการ
และกำลังหลีกเลี่ยงจากความเจ็บจริงอยู่ หยุดชี้แจงได้แล้ว เธอไม่ใช่ตัวสลอ
ล็กหน่อย”

“เป็นสลอธก็ดีสิครับ ผมหวังว่าชาติหน้าจะได้เกิดเป็นสลอธ”

“ถ้าหัวหน้าชินของเราตั้งใจทำงานมากกว่านี้อีกหน่อย และหัดทำตัว
ให้เหมือนฮีโร่ต่อหน้าสาธารณชนบ้าง คงโด่งดังมากกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้
มากเลยนะ”

โซรัมยิ้มด้วยใบหน้าง่วงนอน

“ฟังดูไม่เห็นจะดีตรงไหนเลยครับ”

“เธอรู้ได้ยังไง”

“นอกจากผมแล้วก็มีคนแบบนั้นอยู่เยอะเลย เหล่าผู้พิทักษ์ที่ได้รับความเคารพนับถือนะ แต่ถ้าพวกเขาทำผิดพลาดก็จะโดนแฉอย่างรวดเร็ว และโพสต์ที่เคยชมก็จะเต็มไปด้วยคอมเมนต์แสดงความผิดหวัง”

“...”

“ผมจะอยู่แบบนี้แหละครับ”

แม้ว่าโซรัมจะชอบเหม่อลอย แต่บางครั้งคำพูดของเขาก็ทำให้คนคาดไม่ถึง ขณะเดียวกันสีหน้าของเขายังดูเกียจคร้านและเต็มไปด้วยความรำคาญอยู่ตลอด

“เรียกผมทำไมครับ วันนี้ผมไม่ได้แค้ซี่เกียจ แต่เหนื่อยมาก ๆ ด้วย”

“ได้” ฉันจะรีบพูดให้มันจบเรื่องไป มีผู้ตื่นรู้คนใหม่ที่สามารถหาได้ปรากฏตัว อายุเท่าเธอ ตอนแรกเขาตื่นรู้เป็นระดับสาม ตอนนี้ทำงานอยู่ที่สำนักงานเขตกุนซ็อน แต่ล่าสุดนี้จู่ ๆ ระดับของเขาก็เพิ่มขึ้นฉับพลัน ถึงจะยังไม่ได้รับการตรวจสอบอย่างเป็นทางการ แต่แค่เห็นก็รู้ว่าน่าจะเป็นระดับหนึ่ง”

ผู้อำนวยการอธิบายพลางยื่นเอกสารที่ดูเมื่อครู่นี้ให้ บนนั้นมีรูปถ่ายขนาดเล็กติดอยู่ และเพราะใบหน้าที่เครื่องขมิ้มจึงทำให้คนคนนั้นดูแก่กว่าโซรัม แต่ถึงอย่างไรก็ยังอยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน

“ทางเราส่งจดหมายเชิญให้มาที่ศูนย์บัญชาการอย่างเป็นทางการไปแล้ว”

ฮันแทฮุน

ชื่อนั้นถูกเขียนไว้ข้างรูปถ่าย

“เราบอกว่าจะส่งผู้พิทักษ์อีกคนไปแทน แต่ทางนั้นก็ยังต่อต้านอยู่ เบื้องบนวางแผนจะบังคับให้เขามา เพราะงั้นเจ้าตัวก็อาจไม่ค่อยเต็มใจนัก ฉันเรียกเธอมาเพื่อบอกล่วงหน้าว่าคนนี้จะเข้าร่วมทีมของเธอ”

“...”

พอผู้อำนวยการพูดจบ รองผู้อำนวยการควอนจูโอก็เคาะเอกสาร

“เรื่องอื่นช่างมัน ความคุมเรื่องนี้ให้ดีกว่าแล้วกัน เพราะมันจะกลายเป็นประเด็นที่ถูกพูดถึง”

เนื่องจากเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ของรอยแยกในเกาหลีใต้เกิดขึ้นในเขตเมืองใหญ่ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีประชากรหนาแน่น ในฐานะที่เป็นศูนย์บัญชาการ พวกเขาจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากดึงผู้พิทักษ์ของเขตอื่นมาที่นี้ แต่ก็มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์อยู่ตลอดว่าพวกเขาไม่คำนึงถึงความเสี่ยงของอีกสามสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือ

และยังผู้ตื่นรู้คนนี้อาศัยอยู่ในชนบทมาตลอดชีวิต ครอบครัวและเพื่อนๆ ของเขาล้วนอยู่ที่นั่น เขาจึงอาจไม่พอใจที่ถูกสั่งให้ย้ายเข้าไปอีก

“อา...ระดับสามแล้วก็ตื่นรู้อีกครั้งสินะ”

โซรัมพึมพำขณะเกาคิ้วก่อนจะยิ้มแฉ่ง

“สงสัยเพราะแบบนี้ ช่วงนี้ผมถึงได้นอนเยอะเลยครับ”

“พูดเรื่องอะไรนะ”

“ก็เดี๋ยวจะมีคนมาร่วมทีม ผมเลยหนีจากความเป็นจริงเพราะมันยุ่งยากไงครับ”

ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการต่างมองหน้ากันพลางถอนหายใจ สิ่งที่เขาหวังมากกว่าการฝากฝังให้อีกฝ่ายทำตัวต่างๆ กับผู้พิทักษ์คนใหม่ก็คือ...ขอให้คนใหม่ที่จะมาอยู่ร่วมกับเจ้าหนุ่มซึ่งเอาแต่พูดจาไร้สาระอยู่ได้อย่างสงบสุข

“เออละ ฉันไม่ขออะไรมาก แค่พวกเธอสองคนไม่ทะเลาะกันก็พอ”

“ปกติเพื่อนกันต้องทะเลาะกันถึงจะเติบโต อีกอย่างเขาก็อายุเท่าผมไม่ใช่เหรอครับ”

“โซรัม”

“ผมล้อเล่นนะ ไม่ทะเลาะหรอกครับ”

อันที่จริงเขาลองทำไปแล้ว เริ่มจากการทะเลาะกันและเมินกัน เขาจึงใจสร้าง ความบาดหมางและทำตัวเหินห่าง นั่นคือเรื่องราวของชาติที่แล้ว

ผลลัพธ์ยังเหมือนเดิมทุกครั้ง

...เขาไม่เคยรู้เลยว่าอันแทฮุนตื่นรู้อีกครั้งตอนอยู่ระดับสาม พวกเขา

ไม่ได้สนิทกันจนพูดเรื่องอะไรแบบนี้ได้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้ว่าสำนักงานเขต
กวนซือนขัดแย้งกับศูนย์บัญชาการเพราะไม่ต้องการเสียฮั่นแทฮุนไป แต่นั่น
เป็นเพราะโซรัมตั้งใจจะไม่ข้องเกี่ยวใดๆกับเขาคอนัน

“กำลังมาสินะ”

ไม่รู้ว่าจะตั้งใจหรือบังเอิญ โซรัมกดปลายเล็บลงบนใบหน้าของฮั่นแทฮุน
ที่อยู่ในรูปถ่าย ความมั่งคั่งโอ้อวดเข้ามาราวกับจิตใจกำลังกรีดร้อง หัวสมอง
ไม่อยากคิดอีกต่อไป โซรัมพลิกเอกสารกลับแล้ววางไว้ตามเดิม

เวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วกระจัดกระจายเหมือนเม็ดทรายถูกคลื่นซัด
ร่างกายของโซรัมเติบโตขึ้นมากในช่วงแปดปีที่ผ่านมา และดูคล้ายรูปลักษณ์
สุดท้ายของเมื่อชาติที่แล้ว

ทว่าจิตใจของเขายังคงติดอยู่บนเตียงผู้ป่วยในโรงพยาบาลที่เคยขดตัว
อย่างอ่อนล้าจนไม่สามารถลุกขึ้นได้

“เฮ้อ...”

โนมนยอง หัวหน้าเขตกวนซือนถอนหายใจ เขตกวนซือนเป็นย่าน
ชนบทที่เรียกได้ว่ายังไม่กลายเป็นเมือง แต่เขารักพื้นที่แห่งนี้ซึ่งตัวเองอาศัย
มาตลอดชีวิตห้าสิบปี และภาคภูมิใจที่ได้เป็นหัวหน้าเขตด้วย

“ฉันนะ”

แม้ว่าหลายครั้งที่ความภาคภูมิใจนั้นแสดงออกมาด้วยพฤติกรรม
หัวโบราณ แต่เขาก็คิดว่าตัวเองเป็นคนมีมารยาทพอ

คนจากพื้นที่อื่นที่ได้รับมอบหมายให้ไปดำรงตำแหน่งที่เขตกวนซือน
ต่างไม่สนใจเขา และมักพูดถึงคนหัวโบราณอย่างโนมนยองว่า ‘ตาแก่ที่น่า
อึดแล้ว’ ทว่าเป็นเรื่องยากสำหรับคนหนุ่มสาวไม่กี่คนที่เกิดและเติบโตใน
เขตกวนซือนที่จะเพิกเฉยคำพูดของเขา เพราะถึงอย่างไรเขาก็ถือเป็นผู้ใหญ่
ที่พวกเขาเห็นมาตั้งแต่เด็กๆ ในสังคมซึ่งนับถือกันแบบพื้น้อง

ในห้องเดียวกับโนมนยอง ชายหนุ่มสองคนกำลังเผชิญกับสถานการณ์